

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Πρέπει τα άρθρα 19, 22 και 29 της Συμβάσεως του Μόντρεαλ να εκληφθούν και ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι ο αερομεταφορέας ευθύνεται έναντι τρίτων, μεταξύ άλλων έναντι της εργοδότης των επιβατών, ήτοι έναντι του νομικού προσώπου που συμβλήθηκε στη σύμβαση διεθνούς μεταφοράς των επιβατών, για προκληθείσα λόγω καθυστέρησης της πτήσεως ζημία, η οποία υποχρέωσε την ενάγουσα (εργοδότηρια) να υποστεί πρόσθετη δαπάνη συνδεδεμένη με την καθυστέρηση (παραδείγματος χάριν πληρωμή εξόδων ταξιδιού);
- 2) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: πρέπει το άρθρο 29 της Συμβάσεως του Μόντρεαλ να εκληφθεί και ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι οι συγκεκριμένοι τρίτοι δικαιούνται να εγείρουν αξιώσεις σε βάρος του αερομεταφορέα στηριζόμενοι σε άλλες νομικές βάσεις, παραδείγματος χάριν στο εθνικό δίκαιο;

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Augstākā tiesa (Λετονία) στις 19 Σεπτεμβρίου 2014 — Valsts ieņēmumu dienests κατά Artūrs Stretinskis**(Υπόθεση C-430/14)**

(2014/C 421/32)

Γλώσσα διαδικασίας: η λετονική

Αιτούν δικαστήριο

Augstākā tiesa

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσείουσα: Valsts ieņēmumu dienests

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Artūrs Stretinskis

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Έχει το άρθρο 143, παράγραφος 1, στοιχείο η', του κανονισμού 2454/93⁽¹⁾ της Επιτροπής, της 2ας Ιουλίου 1993, για τον καθορισμό ορισμένων διατάξεων εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 2913/92⁽²⁾ του Συμβουλίου για τη θέσπιση του κοινοτικού τελωνειακού κώδικα, την έννοια ότι αφορά όχι μόνον περιπτώσεις στις οποίες τα μέρη της συναλλαγής είναι αποκλειστικά φυσικά πρόσωπα, αλλά και περιπτώσεις στις οποίες υφίσταται οικογενειακή ή συγγενική σχέση μεταξύ διοικητικού στελέχους ενός μέρους (νομικού προσώπου) και του άλλου μέρους της συναλλαγής (φυσικού προσώπου) ή διοικητικού στελέχους του άλλου μέρους της συναλλαγής (εάν είναι νομικό πρόσωπο);
- 2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως, οφείλει το επιλαμβανόμενο της υποθέσεως δικαστήριο να διενεργεί ενδελεχή έλεγχο των περιστάσεων της υποθέσεως όσον αφορά την πραγματική επιρροή την οποία ασκεί το εν λόγω φυσικό πρόσωπο επί του νομικού προσώπου;

⁽¹⁾ ΕΕ L 253, σ. 1.⁽²⁾ ΕΕ L 302, σ. 1.

Αναίρεση που άσκησε στις 23 Σεπτεμβρίου 2014 η National Iranian Oil Company κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (έβδομο τμήμα) στις 16/7/2014 στην υπόθεση T-578/12, National Iranian Oil Company κατά Συμβουλίου**(Υπόθεση C-440/14 P)**

(2014/C 421/33)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: National Iranian Oil Company (εκπρόσωπος: J.-M. Thouvenin, δικηγόρος)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα της αναιρεσίουσας

Η αναιρεσίουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ανατρέσει την απόφαση που εξέδωσε το έβδομο τμήμα του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις 16 Ιουλίου 2014 στην υπόθεση T-578/12,
- να δεχθεί τα αιτήματα που υπέβαλε η αναιρεσίουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης,
- να καταδικάσει τους αντιδίκους στα δικαστικά έξοδα των δύο βαθμών.

Λόγοι αναίρεσης και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αναίρεσής της η αναιρεσίουσα προβάλλει έξι αιτιάσεις κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο στις 16 Ιουλίου 2014.

Με τον πρώτο λόγο αναίρεσης η αναιρεσίουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο στη σκέψη 43 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, καθόσον έκρινε ότι ο εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) 945/2012 ⁽¹⁾ του Συμβουλίου, κάνοντας μνεία του άρθρου 46, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 ⁽²⁾, πρέπει να θεωρηθεί ότι αναφέρει σαφώς ότι η νομική του βάση είναι το άρθρο 46, παράγραφος 2 του εν λόγω κανονισμού. Η νομική βάση καθορίζει τη νομική μορφή που πρέπει να έχει η πράξη της οποίας αποτελεί τη βάση· το άρθρο 46, παράγραφος 2, δεν καθορίζει, όμως, καμία νομική μορφή.

Με τον δεύτερο λόγο αναίρεσης η αναιρεσίουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο στις σκέψεις 54 έως 56 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, που συνοψίζονται στη διαπίστωση ότι «από το άρθρο 215, παράγραφος 2, δεν προκύπτει ότι τα ατομικά περιοριστικά μέτρα που λαμβάνονται σε βάρος φυσικών ή νομικών προσώπων, ομάδων ή μη κρατικών οντοτήτων πρέπει να λαμβάνονται σύμφωνα με την προβλεπόμενη στο άρθρο 215, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ διαδικασία». Αφενός, το άρθρο 215, παράγραφος 1, που αποτελεί τη μοναδική διάταξη της ΣΛΕΕ που αναφέρεται στα περιοριστικά μέτρα, ορίζει σαφώς ότι η εφαρμοστέα διαδικασία για τέτοια μέτρα είναι η διαδικασία που προβλέπει, και δεν προβλέπει άλλη διαδικασία. Αφετέρου, το άρθρο 291 ΣΛΕΕ είναι αντίθετο με το άρθρο 215, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ. Τέλος, επικουρικός, το άρθρο 219, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ δεν μπορεί να θεωρηθεί κατάλληλο να παράσχει στο Συμβούλιο συμπληρωματική νομική βάση προς αυτή του άρθρου 215, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, για τη λήψη περιοριστικών μέτρων.

Με τον τρίτο λόγο αναίρεσης, που προβάλλεται επικουρικός για την περίπτωση που κριθεί ότι η επίκληση του άρθρου 291, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ επιτρέπεται από νομικής απόψεως για να στηριχθεί η λήψη ατομικών περιοριστικών μέτρων, στο πλαίσιο μιας πολιτικής εκδόσεως περιοριστικών μέτρων που στηρίχθηκαν αρχικά στο άρθρο 215 ΣΛΕΕ, η αναιρεσίουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, κατ' ουσίαν, στις σκέψεις 74 έως 83 της αποφάσεώς του ότι το Συμβούλιο της Ένωσης «αιτιολόγησε δόντως», όπως ορίζει το άρθρο 291, παράγραφος 2, την εφαρμογή, στη συγκεκριμένη περίπτωση, αυτής της εξαιρετικής διαδικασίας. Αφενός, αυτή η απαίτηση αιτιολογήσεως δεν ικανοποιείται από αιτιολογία που δεν είναι ρητή. Αφετέρου, ακόμη και αν υποθεθεί ότι μια μη ρητή αιτιολογία μπορεί να ικανοποιήσει την απαίτηση αυτή, δεν συντρέχει εν προκειμένω κάτι τέτοιο, καθώς το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε τις οικείες διατάξεις εσφαλμένα.

Με τον τέταρτο λόγο αναίρεσης, που προβάλλεται επικουρικός για την περίπτωση που κριθεί ότι η επίκληση του άρθρου άρθρο 291, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ επιτρέπεται από νομικής απόψεως για να στηριχθεί η λήψη ατομικών περιοριστικών μέτρων, στο πλαίσιο μιας πολιτικής εκδόσεως περιοριστικών μέτρων που στηρίχθηκαν στο άρθρο 215 ΣΛΕΕ, η αναιρεσίουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στη σκέψη 86 της αποφάσεώς του, ότι το άρθρο 46, παράγραφος 2, του κανονισμού 267/2012 «επιφυλάσσει στο Συμβούλιο την αρμοδιότητα να εκτελεί τις διατάξεις του άρθρου 23, παράγραφοι 2 και 3, του εν λόγω κανονισμού», γεγονός που επαρκούσε για να ικανοποιηθεί η υποχρέωση αιτιολογήσεως, καθώς αποτελούσε ένδειξη της νομικής βάσεως της εν λόγω διατάξεως, που ήταν το άρθρο 291, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ. Κατά την αναιρεσίουσα το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα αυτό λόγω νομικώς εσφαλμένης ερμηνείας του άρθρου 46, παράγραφος 2, του κανονισμού 267/2012.

Με τον πέμπτο λόγο αναίρεσεως, που προβάλλεται επικουρικώς για την περίπτωση που κριθεί ότι η επίκληση του άρθρου 291, παράγραφος 2, επιτρέπεται από νομικής απόψεως για να στηριχθεί η λήψη ατομικών περιοριστικών μέτρων, στο πλαίσιο μιας πολιτικής εκδόσεως περιοριστικών μέτρων που στηρίχθηκαν στο άρθρο 215 ΣΛΕΕ, η ανααιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη στη σκέψη 87 της αποφάσεώς του, κρίνοντας ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως των νομικών πράξεων της Ένωσης δεν υποχρέωνε το Συμβούλιο να αναφέρει ρητά ότι ο κανονισμός (ΕΕ) 267/2012 στηρίζεται στο άρθρο 291, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, όσον αφορά τη νομική βάση του άρθρου 46, παράγραφος 2, του κανονισμού 267/2012.

Με τον έκτο λόγο αναίρεσεως η ανααιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο στη σκέψη 115 της αποφάσεώς του, κρίνοντας ότι το κριτήριο που θέτει το άρθρο 23, παράγραφος 2, σημείο δ', του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 (το επίδικο κριτήριο) είναι σύμφωνο με τις αρχές του κράτους δικαίου και γενικότερα του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, διότι ούτε είναι «αυθαίρετο ούτε εισάγει διακρίσεις», και στη σκέψη 123 της αποφάσεώς του, κρίνοντας ότι «το επίδικο κριτήριο περιορίζει τη διακριτική ευχέρεια του Συμβουλίου, θεσπίζοντας αντικειμενικά κριτήρια και εξασφαλίζει τον βαθμό προβλεψιμότητας που απαιτείται από το δίκαιο της Ένωσης». Το Γενικό Δικαστήριο προσέβαλε επίσης τα δικαιώματα άμυνας της ανααιρεσείουσας. Η ανααιρεσείουσα υπογραμμίζει, καταρχάς, ότι το Γενικό Δικαστήριο προκειμένου να κρίνει το επίδικο κριτήριο σύμφωνο με το δίκαιο της Ένωσης χρειάστηκε να το επαναδιατυπώσει, ενώ έπρεπε να κρίνει τη νομιμότητά του βάσει της διατυπώσεως του κριτηρίου όπως έχει στον κανονισμό. Παρατηρεί, επίσης, ότι το γεγονός ότι το Γενικό Δικαστήριο επαναδιατύπωσε το επίδικο κριτήριο για να το κρίνει νόμιμο προσβάλλει τα δικαιώματα άμυνας, στερώντας της το δικαίωμα να στηριχθεί στο εν λόγω κείμενο όπως επαναδιατυπώθηκε, για να συγκροτήσει την άμυνά της, δεδομένου ότι δεν γνώριζε το νόημα της επαναδιατυπώσεως κατά την ανάπτυξη της άμυνάς της, ενώ έγινε χρήση αυτής σε βάρος της. Τέλος, η ανααιρεσείουσα επισημαίνει την έλλειψη συνοχής του σκεπτικού του Γενικού Δικαστηρίου, η οποία αποτελεί παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

(¹) Εκτελεστικός κανονισμός (ΕΕ) 945/2012 του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 2012, για την εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 282, σ. 16)

(²) Κανονισμός (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 (ΕΕ L 88, σ. 1)

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Højesteret (Δανία) στις 24 Σεπτεμβρίου 2014 –
D1 για λογαριασμό της Ajos A/S κατά των κληρονόμων του Karsten Eigil Rasmussen**

(Υπόθεση C-441/14)

(2014/C 421/34)

Γλώσσα διαδικασίας: η δανική

Αιτούν δικαστήριο

Højesteret.

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Εκκαλούσα: D1 για λογαριασμό της Ajos A/S.

Εφεσίβλητοι: Οι κληρονόμοι του Karsten Eigil Rasmussen.

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Περικλείει η γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης για την απαγόρευση των διακρίσεων λόγω ηλικίας και την απαγόρευση ενός συστήματος όπως το δανικό, που προβλέπει ότι οι εργαζόμενοι δεν δικαιούνται αποζημίωση απολύσεως εφόσον πρόκειται να λάβουν σύνταξη γήρατος από τον εργοδότη τους βάσει συνταξιοδοτικού προγράμματος στο οποίο υπήχθησαν προ της συμπλήρωσεως του 50ού έτους της ηλικίας τους, ανεξαρτήτως της επιλογής τους να παραμείνουν στην αγορά εργασίας ή να συνταξιοδοτηθούν;